

Acsai Roland fordításai

A kormorán

Kígyófej, közvetlenül előttem

Gázlóruhám hét font nehéz.

Barbour-kabátom, amit számos

Zsebe miatt hordok, megvéd

A hátam mögött feszülő égtől. Váltáskámat

Lehúzza vadászgyógyszer- és csalikészletem,

Egy évig kihúznám velük a Pleisztocénban.

Kalapom, amit arra az esetre vettem fel,

Ha a május visszaváltozna márciussá,

Egyre jobban zavar, ember nagyságú hálóm,

Esetlenül optimista, beleakad

Minden ágbogba, drótvégbe

És lassan tönkreteszi napom. Slejmes

Agyagpalán csúszkálók,

Hús yard hosszan ragacsos-mágneses

Pók-csillogásba hatolok

Könyöklő sűrűjébe a folyópart

Tyúkszemtipró forgalmának, és foházkodom

Futurisztikus, archaikus sóhajokkal,

Hogy talán egy hal, telepatikusan megigézve,

Érthetetlenségét hozzáadja majd a bizsukhoz,

Miket a mindenségnek általában felajánlhatok.

Kormorán szemez velem, felszegett csőrrel,

Kígyólapos testtel – leviatánian.

Fejében ez jár: „Ez a farönk

Farönk marad, amíg lebukom?” Lebukik.

Farka végéről mindent leráz,

Csak a hal-mozdulat marad, hallá lesz,

Levedli madárságát,

Hallá változik

És a halakat következésképpen

Magává változtatja. Újra felbukkan, teli beggyel,

Ismét a régi, megszökik előlem.

Faképnél hagy úrpáncélomban,

Mélytengeri bűvár kéthüvelyknyi vízben.

Az új bárányok behozatala

Szél a fagyos Európából. Égetően hideg

Barátságtalan hóesés. Hókerget présel az anyajuhokra,

Újszülött, forró bárányaik nedvesen remegnek

A letaposott havon, a sövény alatt –

Húszmérföldnyi lapály

Sűvít csapzottságukra. Füstölög a mező és vonaglik

Hó-füstös mocsárként ég.

A bárányok kényelmesebb pozíciót keresnek, fészkelődnek

Az anyajuh harapdálásától és bökdösésétől kísérve

Bénító, havas szél fújja hasadt hátsójuk

Véres cafatjait.

Tengerforma lapály, szürke. Az erdő

Vaskos ujjú sűrűje, a fehérség emelt fala.

Az ősi tenger-moraj, juhkiáltás, bárányajgatás.

Szőlőrigók szőnek láthatatlanul. Rémület

Gőzölög a fák közt, sövénybe ütközik.

Felemeli a jég-nehéz anyajuhokat, idegesen topogva

Követik széttett lábú, nyurga bárányaikat,

Néglábú állványok nyújtózkodnak vad sírásra.

Rávesszük az anyákat, hogy kövessék juhaikat,

Így is tesznek, aztán visszaroannak

Pánikszerű meggyőződéssel a folthoz

Hol bárányuk megszületett, attól rettegve

Hogy a ravasz emberfarkasok

Elcsalogatták tőle, aztán megint visszatér,

Kiszolgáltatva, a bégetéshez, melyre ráhangolódott

És sajátjának ismer fel – az ismerős

Részlethez az értelmezhetetlen, emberi karokból

Lábakból, és ruhákból álló alak-masszában – az ő báránycájához

A fehér földön,

Azok között a kezek között. Aztán újra eltűnik,

Felemelik. Csak a testetlen kiáltás marad

Távolodóban az emberekkel, amíg az anyajuh körbe-körbe

Futkos a kiáltás láncán. Miközben a szél

A földbe préseli az úrt

És megrémíti a földszeder mélyén az ökörszemeket

Süvítő csillagdarabjaival.

Widdop

A semmi kellős közepébe

Valaki egy rémült tavat rakott.

A semmi kellős közepén

Sziklavállak szélesültek

Megtartani.

Szél úszott le a csillagokból

A remegést szimatolni.

Fák, kéz a kézben, hunyt szemmel,

Világot mímeltek.

Rettegve kúszott közelebb a háromfogű.

Semmi más

Csak egy sirály, ahogy átsuhan

A függöny egyik repedésén

Semmiből a semmibe.

A heptonstalli Régi Templom

Egy nagy madár szállt le itt.

Dala embereket csalt elő a sziklából,

Élő embereket a lápból, hangából.

Dala világosságot gyűjtött a völgyekben

És megzabolázta a hosszú mocsarakat.

Éneke kristályt hozott le az úrból,

És az emberek fejébe ültette.

Aztán a madár meghalt.

Óriási csontjai

Rejtélyé sötétedtek.

Az emberi főkben megfeketedtek

A kristályok, és szilánkokra hulltak.

A völgyek kihunytak,

A mocsár elszabadult.

(A fordításokban nyújtott segítségükért hálás köszönetem Gömöri Györgynek és Simon Gézának)